

(О) *տարաքալաքացիք գիտում են ու գիտութեան գիտում 10 ըստք կէս տարվանը*
Տիֆլուս. Պեճակույն „Մանուկ”

Тифлісъ. Редакція „Міако“

ԱՐԵՎԱԿ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ
Խայերը աղքութիւն չեն: — Ներքին տե-
թիւն: Նամակ բայանդուրից: Նամակ գան-
դից: Ներքին լուրեր: — Արտաքին տեսու-
թիւն: Սահմանադրութիւն և հայն: — «Մշակի»
ապիկներ: — Յայտաբառներիներ: — Բանահ-
ոկան: Եւ՝ Սախիջնանի քնար:

ԻՆՉԻ ՀԱՅԵՐԸ Ա.ԶԳՈՒԹԻՒՆՆ
ԶԵՆ

Եզրութիւն բառով հասկաց-
ում է մի հասարակական կաղ-
ութածք, որի անդամները միմեանց
էջ համերաշխ են, ընդհանուր
ահեր ունեն, ընդհանուր հասարա-
ցօքտաների և նպատակների են
գտում:

Դիցուք ազգութեան այս կամ
յն անդամ մի փոքր իշտուէ նը-
անաւոր գործ է, արել մի գիրք
գրել մի տեխնիկական կամ
խոնական գիւտ է արել մի խօս-
ով մի որ և է գործով յայտն-
ել է.... Երդեօք գա օգուտ է
թէ վեաս է ամբողջ ազգութեա-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

թ: Ե հարկէ օգուտ է, որովհե-
մե բացի բարոյական ինքնասի-
ութեան զգացմունքին ազգու-
թեան մէջ կերակուր տալուց,
ոզգութեան մի անդամի մի բա-
ռլ յայտնվելը գործնականապէս
լ օգուտ է ամբողջ ազգութեան:
որանով ազգութեան բարոյա-
ան և նիւթական կեանքը հա-
ստանում է:

Այսպէս է ամեն ազգութեան
էջ: Խրաքանչիւր ազգութիւնը
լրախանում է, պարծենում է,
ուն աւելի զօրեղ, աւելի առա-
ադէմ, աւելի բաղդաւոր է զգում;
որ նրա մէջ բազմանում են նշա-
աւոր, այս կամ այն բանով յայ-
նիող անձնաւորութիւններ.... Ազ-
ութեան մի անդամի փառք,—
մբողջ ազգութեան փառք է
ամարվում: Ամեն ազգութիւն իր
ի անհատի նշանակութիւնը ան-
աժան է համարում ամբողջու-
թեան նշանակութենից: Այսպէս չէ հայերի մէջ:

նդհակառակն, տիրում է, իրան
երին աստիճանի գժբաղջ է զը-
ռում, երբ իմանում է թէ իր ազ-
ակիցներից մին մի որ և է բա-
ռվ յայտնիել է, մի նշանակու-
թիւն է սոռցել մի գործ է կա-
յարել մի որ և է ստեղծագոր-
ութեամք ազգի բարոյական կամ
իւթական հարստութեան պա-
ար է աւելացրել...

Առանձին անհատի փառքը
ամ նշանակութիւնը խրաբանչելը
այլ իր համար անպատճեթիւն
ցաւ է համարում....

Եսր տիսուր, այդ վերին աս-
իճանի անմիտթար, հակահասա-
ակական երևոյթի պատճառները
էտք է ազգի պատմական թր-
ուառ հանգամանքների մէջ որո-
ել—բայց մի բան անհերքելի է,
ոյն է, որ այդ տեսակ կործանիչ
ասարակական յատկութիւններ
ևնեցող ազգութիւն՝ ազգու-
թիւն չէ կարող համարվել:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Աւ քեզի փայլուն աստղիկ ցուցուցի,
Բարեկամ, լալու տեղ՝ էղար տուշման...
և այն:

Բանսաստեղծը, ինչպէս միշտ, այս անգամ էլ
որակում է կեղծաւորութիւնը, խարեբայութիւնը,
առավալութիւնը և այլ հայկական պակասութիւն-
ըք: «Աղէկ մարդը», Սուսիկեանը, նորից երեան է
ովհս մեր առաջ իրրե մարմնացած եսամոլութիւն,
առուսիկ-կիռարիկ կեանքովը», «Ճրշշապիկ բնու-
ռովը», գիշեր ցորեկ իր (և միայն իր) գործին հետ,
ցցիրած աթէ որ տեղը չաստ լային-նը,
Վայն էկիլ էր մեր կուլսուն»:
Հեղինակը կարծելով, թէ գտել է այդ եսամոլի
սիր զգայուն լարը, ոտանատորի վերջում վա-
յընում է նորան՝
«Զէլմն օրիմն մէկ օպա կայ, բավա մայ
Հարցնադ չիկայ» ասս ինչ է, ուն ուն ճաց
Տակը պառկողն չնէն է, մարդ է... ինձնայ
Ասկած վըկայ, պէլլ չէ...»

«Հին ու նոր ատէլիմերի» մէջ զեղեցիկ կերպով
է արված, թէ ինչպէս նախիջևանցի կիմը
ահած ուներսկ հին կեանքի լաւ ու վատ սովո-
ւթիւնները, մի և նոյն ժամանակ ընդունում է
բա միայն վատ կողմերը, Ուտանաւորը վերջա-
ւմ է հետևեալ սրամութեամբ՝ յարան
«Հէմ հին, հէմ նոր մեր առէթին», ցւուի
Մէկ էրկայ ուժ չի համելի.
Աճապ, կասիմ, հայր կընկանը մանրացն
իրկու էրկիլ չի վայլի...» հաւանաբ նիստուն
բայց ամենախրաբականը կարող են համարուիլ
աղլիք և վառաշատուոր մարդիկը ոտանաւորները,
ոնցով բանաստեղծը վառ գոյներով բայցատ-
ամ է այն երևոյթը, որ եթէ հասարակութեան
ջ կան խաբերայ անհատներ, մեղաւորը նոյն
օն հասարակութիւնն է, որ ոչ միայն ներողա-
տ է դէպի խարդախութիւնը, այլ և քաջալե-
ամ է նորամ...»
«Տահա ու աստ էկած չէ հէմ մէկ ան-
գամ—(ասում է մի վաճառական)՝
Մուկօֆէն պարտք չի կոտուած ետ դամ,
Գիտիք քի մարդիկը էրեսը թուքին..
Աս քանի ժումն է վախոեամնոյ կամին..»

Անպէս մեղք չիկայ, որ արած չըլլամ մայզ
Ունիմ-չոնիմը ալայն է հարամ. ան իրաւ
Կիտիք-քի մարդիկ ինձի քըլլիկ ցի՞ն. ժառաց
Էկող կնացօղ շէմքըս մաշեցին, դմանունց
Կարծեմ, որ այս մի քանի տուն ոտանապարհերը
ուական են գրուկի լեզուն. և բովանդակութիւն-
ցոյց տալու համար. Բաւական է ինձ, եթէ
սրտղացայ շարժել ընթերցողների հետաքըլլու-
մը. Միայն ուղում եմ երկու բան նկատել:
Պ. Միւլիւկը տեղ տեղ իր առատաբուշիս երգի-
սամութեան հոսանքից յափշտակված, չափա-
նոց չը լինի ասել, զբարտութիւններ է անում
միջնամսցի հայ կոսջ մասին, ի հարկէ, տարա-
յս չը կայ, որ նախիջնամսցի հայ կանայք գեր-
նացուհու մաքրասիրութեան կէսն էլ չունեն,
ովհետև փոքր ինչ ծոյլ են: Բայց պ. Միւլիւկի
ածին չափ կեղտու էլ չեն: Ես թէեւ երեքք
որ ունեցած չեմ նոցա ձերմակելինն հետ,
ցոյց և այսովէս չափազանցութիւն եմ նշամբում
ն առջերում, որ ատկում է, թէ հայ կոսջ շա-

Ակի մէջ (և այն էլ լսա պատիտից) Կան պա-
ս գիտն եր... Երկրորդ, աւելի մեծ չափազանցութիւնը այն է,
Սիւկիւլը խորհուրդ է տալիս վրանտել քաղա-
ց ռուս քուչուռներուն (կառավարներին), բա-
կանչելով զարմացմամբ՝ Ալլա Բնչ բան է, քաղաքիս տրղաք
Մէկն-մէկ շէկ տառցան...» Մինչ այս երեխանց շէկ վնալլը կարող է
ներ բնութեան խաղ (игра природы) կամ մի-
անմենի պատճառութեան մէջ շատ կան-
ապիսի երևոյթներ, որ մինչև անգամ՝ Դարվինի
ան կիսականները չեն կարողանաւ մէկնել...
Ուրիշ տեղ էլ խարեւաց վաճառականներից մի-
ն խոստովանացնել է տալիս թէ՝
«Առուտտուրի մէջ ճիշճապէթ էիր... Կան պա-
տու աչքերով կընիկ ունէի... Նա եղաց
Նարա միւշ տէրին պակաս չէր
Մէկայա, Ատոլ մարդ էղայ... Առուտտուրի
Ատոլ մարդ էղայ... Առուտտուրի
Եւ կամ խորհուրդ է տալիս դարձեալ վաճառ-
ապազի վարժուէիներին պատճառ բերելով, թէ
առաջ պատճառ ունի ու նաև գոյացութեան ու

գովս ներս մտայ, քեօխվէն տեղից չը շարժվեց: «Քեօխվէն էլ փոխանակ ներողութիւն խնդրելու իր սխալանաց համար, կամակորութեամբ պատասխան է տալիս. «Ի՞նչ անհնք թէ նա քահանայ է, ես էլ զ՞ն այ (ահազին) գեղիմ քեհայ !!! Եմ. ես էլ կանգնիմ, ֆուանգիւկենց Սագոն էլ կամդնի, էլ քեհութիւնը ո՞ւր կը մնայ: —Մի ուրիշ օրինակ էլ զիցուք քեօխվէն ու քահանան մի հանդիսում կոնծարանութեամբ են պարապում. բան է, եթէ տէրտէրի պուլսը տաքացած եղաւ ու քեօխվի խմած բաժակին օթասիդ ողջութիւն կամ քաղցրութիւն չասաւ, կամ փոխանակ «Խաչոյ քեօխվա» ասելու, մոռացաւ, լոկ «Խաչոյ» ասաւ, խկոյն կը սկսեն անկարգութիւններով միմեանց վիրասորելու..... Ահա, այսպիսի չնշն պատճառներով յիշեալ գլխաւոր անդամները միմեանց հետ չեն հաշտվում և միաբանութեասը չեն գործում, այլ ընդհակարակը ամեն մէկը աշխատում է միւսի շնածը քանգել, թէկուզ այդ ի վկաս բոլոր հասարակութեան լինէր. Դիցուք ամենից առաջ քահանան առաջարկեց, որ պէտք է ուսումնարան վնել վարժապետ բերել: Քեօխվէն իր մօտիկ աղ-դականները և բարեկամները իր շուրջը կը հաւաքէ և կաշխատի քահանայի առաջարկութիւնը ոհնչացնել՝ իր ամսնական կիրքը առաջ տանելու համար: Մի և նոյն կերպով է վարժում քահանան քեօխվի բարի առաջարկութեան դէմ: —Ահա, ապացոյցներ:

1. Ղարբուայ հասարակութիւնը ահազին ծախս արեց, եկեղեցու շնութեան համար մեծ քանակութեամբ քար կտրել տուեց և չարչարակով կրեց: Երկու տարի քարը այնպէս եկեղեցու դրանը թափած մնալուց վկիր, այս տարի եկեղեցու քարերը կրկն իրանց մէջ բաժանեցին և մարագներ շնուրին: Խնչու, որովհետեւ եկեղեցու շնութեան միտքը յիշեալ երեք անձնաւորութիւններից մինն էր առաջարկել միւսները չուգեցան, որ առաջարկով անունը ապագայ պատմութեան մէջ ուկի տառերով դրվէր !!!:—Բայ չասէմ, ամօթ ձեզ, զարեցիք, որ եկեղեցու համար քար կտրեցիք և այդ քարով ձեր մարագները զարդարեցիք: Ամօթ ձեզ, որ ձեր մարագները ձեր եկեղեցուց աւելի շքել էք շնուր, և աւելի մեծ ամօթ ձեզ, որ ձեր գիւղը որպէս հարուստ գիւղ, իր գոյութեան օրից երբէք չէ ունեցել դպրոց և չէ մտածում ունենալ:— (Մի ուրիշ անդամ ես ձեզ հետ երկար կը խօսեմ:)—2. Դահարպի զարոցի շնութիւնը, խնչպէս վիայում են հասարակութեան տռած ստորագրութեան թերթերը և պայմանագրերը, պէտք է սկսվէր ասլրիին. բայց արդեօք սկսվեց: Ոչ, խնչու, որովհետեւ դպրոցի շնութիւնն հարցը գիւղի քահանան էր զարթեցրել, այդ պատճառով քէօխմէն հազար մի տեսակ խորանակութիւն գործ դրեց, ժողովութիւնի մէջ երկառաւակութիւն դցեց և գալու վի շնութիւնը այս տարի էլ յետացրեց: Թողարկումից առաջ քենիսի ասյլը լծվէր, և ուսումնարանի համար քարի զնար, կը տեսնէիր այն ժամանակ

թէ աղքատ հասարակութեաս ապյուրը լուչազէն չըս
թափիում նրա ետևից, բայց քեօխսվէն ոչ միայն
շը կամեցաւ, բարի օրինակ դառնալ հասարակու-
թեան, այլ բարութիւն գործողներին էլ արգելեց:
— Բայ, չասմէմ թէ ամօթ ձեզ, դահարկեցիք, որ
այդպիսի մի քեօխսվա՝ ձեզ մատի վրա խաղաց-
նում: Է, խակ դու իւզը աշխ Յափաննէս, ինչպէս
մինչև ապօք սրտով աշխատել ես այդ դպրոցի
վրա, ապունետե էլ աշխատիր, մի թոյլ տար որ
յիմարները քանդեն դպրոցը: Ես համոզված եմ,
որ եթէ իւզբաշի Յունաննէսը աշխատի և դպրոցին
հոգ տանի, այնպէս հարիւր քեօխսվա ովհնչ չեն
կարող անել:

3. Բայանդուրցիք հազարներ միստեցին և իրանց ժխատէր քահանայի առաջնորդութեամբ մի հոյակապ եկեղեցի շինեցին, որի շնորթեան ժամանակ պիտի քեօխմէն մի երկու առաջաւոր իշխանների հետ ինչ տեսակ չարագործութիւններ ասես, որ չափեցին և եկեղեցու շինութիւնը տարիներով արգլեցին։ Ակրծը բանը այսուեղ հասաւ, որ բոլոր պիտացիք գործից հեռացան, իսկ ծխառէր քահանան պարտք անելով շարունակեց շնորթիւնը մինչև կաթուղիկէն։ Ցիշեալ քահանան վեհափառ կաթուղիկոսի հրամանաւ ժողովարարութիւն արեց, յանուն եկեղեցաշնորթեան արած պարտքերի մէկ մասը տուեց, միւս մասն էլ դեռ կը մնայ։ Ահա 10 տարից աւելի է, որ բացի ուրիշ շատ կարևոր հոգավիճներից, կաթուղիկէ բաժնը երկարագործական դորձիքներով է ծածկված և ոչ ոք այդ թերութիւնը լրացնելու մասին չէ մտածում։ Ինչո՞ւ, որովհետև քահանան ժողովրդի անտարբերութիւնից ճանձրացած էլ չէ վստահանում կրկին ծանր պարտուց առակ ընկնել և կիսատը շարունակել, իսկ այժմեան երեցփոխը և պայծառ առ առ փայլ խաչոյ քեօխմէն այդ մասին երբէք չեն մտածում։ Ինչո՞ւ, որովհետև քահանան ժողովրդի անտարբերութիւնից ճանձրացած էլ չէ վստահանում կրկին ծանր պարտուց առակ ընկնել և կիսատը շարունակել, իսկ այժմեան երեցփոխը և պայծառ առ առ փայլ խաչոյ քեօխմէն այդ մասին երբէք չեն մտածում։ Միւսին մի անդամ էլ շարժում,....և այլն։

Գիւղի եկեղեցու երեցփոխը, բացի մկրտչարաննիվի և ննջեցելածաշերից, ոչ մի վարձատրութիւն չունի։ Բայց եկեղեցու բաւոնքները նրա ձեռին են, այդ պատճառ անդամ իրանք իրանց առաջարկում էն վարձատ այս նրանից է երևում, որ երեցփոխանները

— ፳፻፲፭ ዓ.ም. በ፻፲፭ ዓ.ም. በ፻፲፭ ዓ.ም.

Եկամուտ պահանջվութեան մասին Հայոց Գլուխաց քառական

8 առնեսի

ՆԱՄԱԿ ԳԱՆՉԱԿԻՑ
8 յունիսի

Իրաւ շատ ցաւալի և զգալի է մեզ, հայերիս համար, Ս. Նազարեանցի մահը, բայց այդ տեսակ մարդկանցից զրկվել, պէտք է ասել, մեղ համար կորուստ և միանգամայն ցաւ չէ: Նա, ճշմարիտ է, մեռաւ, բայց նրա անունը անմոռանալի տպաւոր ված է մեր սրտերում, նրա աշխատանքները արեգակի պէս փայլում են մեր առաջ:—Նա մեռած-մոռացված չէ և չէ կարող լինել. նա կենդանի է, ինչպէս իրեն նման շատերը, որոնք վաղուց շը կան աշխարհի վրա, բայց իրենց գործերով անմահացած են մեր մէջ... Զր իինեւ արդ ագային բարեգութեան վրա առ առ պատճեն կը պար.... Յաջորդի այդ տեսակ վարմունքը ես ուրիշ կերպ չեմ ընդունում, եթէ ոչ որ նորին արժանապատութիւնն է չէր կամենում, որ իրեն յանձնաված եկեղեցիների մէջ իր ներկապութեամբ հոգեհանգիստ կատարվէր մի «անսարդժան» մարդու համար.... Իր ներկայութեամբ եմ ասում, նրա համար, որ գեր յաջորդը յետաձնելով հոգեհանգիստը մինչև յունիսի 10, գիտէր որ մինչ այդ օրը կը լինի իր հայրենիքում—Ղարաբաղում, ուր և ուղեւորվեց այսօր: Թող արժանապատիւ յաջորդը այդ վարմունքով համակրի և սիրի ունից ուզում է,

Ավելանդրապօխ յաջորդի պէս..., մենք սերմէք չենք մոռանաց նրա խորամաճկութիւնը և նակա կուք, պ. թէրուտներ, յարձակմեցէք ողբան ուզում էք պ. թոփամախեանի վրա, մի երիտա-

մահը, ամենայն մի հայրածակ քաղաքի ժողովուրդի սրբազնան պարտականութիւն պէտք է լինէր գոնէ մի փոքր ծառայութիւն անել՝ հոգեհանգիստ կատարել հանգուցեալի համար:—Այդ պարտականութիւնը զիմաւորապէս պէտք է կատարէին հանգուցեալի աշակերտաները, որոնցից կարծեմ որ ամենայն սարդի որ տաճկաստանցի է, որ ձեզ պէտք է ճանաչում հանգուցեալ Ս. Նաղարեանցին, որ վերջինի ազգին առաջ արդինկներից չէ քաղել (ալ, թոխ, մախեանը իրեւ տաճկաստանցի ուսումնասիրել է Տաճկաստանում), բայց տեսէք որ Ս. Նաղարեանցի համար հոգեհանգիստ կատարելը նա առաջարկեց

հայարձնակ քաղաքում կը գտնվին. — Նոյն խիկ մեր յետադէմ Գանձակում կան նաև հանգուցեալի ա-շակերտներից մի քանիսը, բայց այդ պարոնները, ինչ չպէս ամենայն ազգ ային գործ երու մ և գէ ճերի մէջ, նոյնպէս և այժմ բոլորովին չէ-դոք մնացին և ոչինչ չարին, ...
«Մշակը» 84 համարի մանր լուրերում յիշելով Թիֆլիսի Հաւաքարի Ա. Էջմանայ եկեղեցում մայիսի 24-ին հանգուցեալ Ա. Կազարեանցի հոգե-թէ ձեզ երիտասարդներիդ և թէ արժ, յաջորդին, մինչև անգամ ձեր քաղաքի ուսումնաւարտներից, հանգուցեալ Կազարեանցի աշակերտներից, որնք աւելի ծանօթ են իրենց ուսուցչն, ոչ մէկը չը պատուեց նրան պատրաստելու մի ճառ և հասարակութեան ծանօթացներու նրա հետ..., իսկ տաճ-կաստանցի «Հոսոսը» պատրաստել է մի ճառ, որ, եթէ ամսի 10-ին կը կատարի հոգեհանգիստը, կը կարդայ եկեղեցու մէջ. Այս ամենից յետ իրաւունք

հանգիստ կատարելու մասին, զարմանք է յայտնում, որ բացի Նոր-Նախիջևանից ոչ մի գաւառ ական քաղաքից լուր չէ ստանում Ա. Նազարեանցի յիշատակը յարգելու մասին։ Նա («Մշակը») նաև չէ ենթադրում որպէս հասարակութիւնը այնպահ ստոր է որ, անշնորհակալ գտնվի դէպի մի այնպիսի մարդ,

ոնէինք արդեօք գուք տրանջալու պ. Թովմախեանի վրա։ Թող տրտնջայ մեծ վարժուհի օրիորդ Խուբեանը, որը այդ օրը եկեղեցի էր բերել օրիորդ՝ ներին և եկեղեցում կորցրեց իր ժամացոյցը... Վերջացնելով նաև աւելացնեմ ի տա որ ժողովուրդը միշտ համակրել է և համակրում է Ամա-

